

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

I. (hierna: vreemdeling 1),
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 23 maart 2011 in
zaken nrs. 10/19310 en 10/19314 in de gedingen tussen:

de vreemdelingen

en

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister).

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 31 mei 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de vreemdelingen hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De minister (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie; hierna: de staatssecretaris) heeft een verweerschrift ingediend.

De minister heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. De vreemdelingen hebben op 30 november 2009 in Nederland asielaanvragen ingediend. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat zij eerder asielaanvragen in Italië hebben ingediend. Niet in geschil is dat Italië op grond van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2003 L 050; hierna: de Verordening) verantwoordelijk is voor de behandeling van de in Nederland ingediende asielaanvragen.
3. De vreemdelingen hebben zich in hoger beroep, onder verwijzing naar diverse stukken, op het standpunt gesteld dat de rechtbank heeft miskend dat de staatssecretaris ten opzichte van Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De staatssecretaris had volgens de vreemdelingen de behandeling van de asielverzoeken dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.
 - 3.1. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl; hierna: de uitspraak van 14 juli 2011), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, nr. 30696/09 (www.echr.coe.int; hierna: het

arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

3.2. In deze zaken hebben de vreemdelingen zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, reeds in de besluitvormingsfase en in beroep bij de rechtbank op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Nu in de besluiten een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling ten aanzien van de volgens het arrest in de zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze. De rechtbank kon de staatssecretaris dan ook niet zonder meer volgen in zijn standpunt dat in zijn algemeenheid ten opzichte van Italië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De grieven slagen.

4. Het hoger beroep is reeds daarom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gezien het vooroverwogene, de beroepen tegen de besluiten van 31 mei 2010 alsnog gegrond verklaren en die besluiten wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb vernietigen.

5. De Afdeling ziet evenwel aanleiding te bezien of uit een oogpunt van finale geschillenbeslechting reden bestaat met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten in stand blijven. Zij overweegt hiertoe als volgt.

5.1. In de uitspraak van 14 juli 2011 heeft de Afdeling overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat hij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waar de vreemdelingen zich in deze zaken op hebben beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

5.2. Naar aanleiding van het betoog van de vreemdelingen dat de gezondheidstoestand van vreemdeling 1 aan overdracht aan Italië in de weg staat, wordt het volgende overwogen.

Ter staving van de medische situatie van vreemdeling 1 hebben de vreemdelingen brieven van 20 augustus 2010 van een sociaal psychiatrische verpleegkundige, van 13 oktober 2010 van een GGZ-arts en van 6 januari 2011 van een GGZ-arts en een psychiater, allen werkzaam bij de GGZ Friesland (hierna: de behandelaars), overgelegd. In deze brieven concluderen de behandelaars onder meer dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, een depressieve stoornis en een disassociatieve identiteitsstoornis en is vermeld dat zij daarvoor wordt behandeld met cognitieve gedragstherapie en medicatie. Voorts stellen de

behandelaars dat voor een toereikende behandeling een veilige behandelomgeving aanwezig moet zijn en bij het staken van de behandeling een situatie zal ontstaan waarbij vreemdeling 1 niet zelfstandig kan functioneren en suïcide zeker niet kan worden uitgesloten.

Ter zitting bij de rechtbank en desgevraagd nader toegelicht in hoger beroep bij brief van 30 augustus 2012, heeft de staatssecretaris toegelicht dat de Italiaanse autoriteiten bij overdracht van vreemdeling 1 tijdig zullen worden geïnformeerd dat zij psychische problemen heeft en dat hij zorg zal dragen voor begeleiding van de vreemdelingen tijdens hun overdracht door een sociaal psychiatrisch verpleegkundige. Voorts heeft de staatssecretaris, zoals blijkt uit overweging 11 van de aangevallen uitspraak, toegezegd dat ten tijde van de daadwerkelijke overdracht nader zal worden bekeken of het vragen van een advies aan het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) geïndiceerd is. Gelet hierop wordt aangenomen dat in Italië in haar bijzondere behoeften kan worden voorzien en dat de staatssecretaris de overdracht van de vreemdelingen met zodanige waarborgen heeft omkleed dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de gezondheidstoestand van vreemdeling 1 in de weg staat aan overdracht van de vreemdelingen aan Italië. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 5 september 2012 in zaken nrs. 201200436/1/V4 en 201201024/1/V4 (www.raadvanstate.nl).

5.3. Ook overigens biedt het persoonlijk relaas van de vreemdelingen geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdelingen hebben in Italië immers asielaanvragen kunnen indienen, naar aanleiding waarvan zij beiden een verblijfsvergunning hebben gekregen die drie jaar geldig was en aan hen opvang is verleend. De vreemdelingen werden in het verleden in Italië dan ook niet bedreigd met uitzetting naar hun land van herkomst. Evenmin kan uit hun verklaringen worden afgeleid dat zij in dat land het slachtoffer zijn geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

5.4. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdelingen aan Italië een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie zal ontstaan en de staatssecretaris om die reden niet kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Hierin ziet de Afdeling aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluiten van 31 mei 2010 in stand blijven.

6. De staatssecretaris dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van de beroepen en het hoger beroep opgekomen proceskosten.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 23 maart 2011 in zaken nrs. 10/19310 en 10/19314;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen gegrond;
- IV. vernietigt de besluiten van de minister van Justitie van 31 mei 2010, kenmerk 0911-30-1210;
- V. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die besluiten geheel in stand blijven;
- VI. veroordeelt de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tot vergoeding van bij de vreemdelingen in verband met de behandeling van de beroepen en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1311,- (zegge: dertienhonderdelf euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, waarvan € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) voor de beroepen en € 437,- (zegge: vierhonderdzevenendertig euro) voor het hoger beroep. Het totale bedrag dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

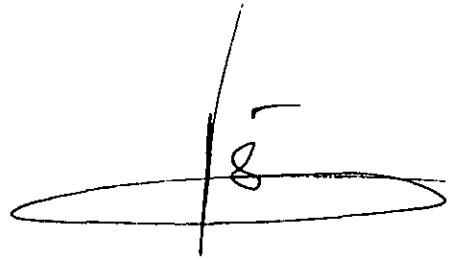
w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 december 2012

348-633.

Verzonden: 27 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line crosses the middle of this loop. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character. Above the vertical line, there is a small horizontal tick mark.

mr. H.H.C. Visser